

вътрешен глас. Божията заповед...

Не убивай!

Той изохка. Зачупи ръце в страшна борба. В сърцето му ехтеше неумолимата Божия повеля, отнякъде изникна с чудна кротост гласът на Великата милост: И седемдесет и седем пъти да сгреша брата ти, пак да му простиш...

Александър чакаше. Стражите стояха до вратите.

Царят отново падна на колене пред образа на Чудотвореца.

Впи очи в иконата. Вдигна умолително ръце нагоре.

— Помогни ми, помогни ми... — шъпнеха изсъхналите му устни.

А другият глас отекваше скрито: който иска да живее без грях, отива да живее в пустинята, стълпник да стане...

Тежко беше да бъдеш велик цар и велик човек...

Когато се изправи, лицето му приличаше на нежит. Гласът му прозвуча тъй власно, че никой не би дръзнал да му се противопостави.

— Повелявам да бъдат извадени очите на кир Тодор Комнен. Останалите виновници да бъдат отведени и разпръстнати по всички тъмници на цялото царство.

Александър отвори уста да каже нещо, прехапа устни, поклени се разтреперан от яд, изчезна, последван от стражите.

7.

Григорий ^{IX} Девети разкъса с тръпнещо нетърпение сглитите на посланието, която му изпращаше деспот Мануил от Тесалоника. Приближи се до гаснещата светлина на прозорците, без да има търпение да изчака запалването на вещениците, които трепваха една по една връз висеките сребърни свещници. Абат Бенедето запали и последната свещ, след това се оттегли смирено в един ъгъл и проследи с тревожно любопитство бледото лице на папата, който разгръщаше пергаментовия свитък. Ръката на светия старец трепереше от вълнение. След горчивата изненада от страна на българския цар, той се надяваше сега поне откъм Мануил